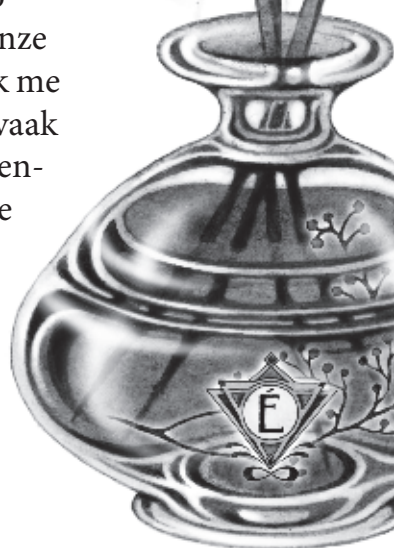

1

Rokerige wolken vulden de lucht en omgaven ons met een dichte nevel. Uit het flesje in mijn hand steeg een geur op die ik de afgelopen weken voor Elsa Peters had ontwikkeld. Ik kreeg het warm, zoals altijd wanneer ik een van mijn eigen geuren voor het eerst gebruikte.

Zwaar als lood trok een mist van rozengeur, patchoeli en wierook onze neus binnen en meteen herinnerde ik me de oude kerken waar mama me zo vaak naar had meegesleept en waar ze wekenlang standbeelden en verbleekte wandschilderingen had gerestaureerd. Het Dromerig Briesje was een zware geur die naar warmte en ook een beetje naar mama

rook. Toch rook mama nooit naar wierook en gebruikte ze ook geen parfum met rozengeur of patchoeli. Het waren meer het gevoel en de uitwerking van de geur die me eraan deden denken.

Ik had het Dromerig Briesje uit de magische apotheek een klein beetje veranderd en de verschillende hoeveelheden opnieuw bepaald. En vooral had ik er nog een beetje fijngewreven alruinwortel doorheen gemengd, die niet alleen de geur, maar ook de uitwerking nogal had veranderd. Ten goede, merkte ik.

Even deed ik mijn ogen dicht en voelde ik hoe de warmte van de geur me kalmeerde – tenminste, tot er een gil klonk waarvan ik in elkaar kromp, zo erg schrok ik. Ik deed snel mijn ogen open en draaide me om naar de kant waar ik de gil had gehoord. Maar daar zweefden alleen donkere, roze nevelslierten, anders niets. Toen hoorde ik een zacht slikken.

Er klopte iets niet. In de nevelslierten bewoog iets! Er waren geluiden en beelden die half doorzichtig door de ruimte gingen. Afschuwelijke oorden en nog afschuwelijker mensen zag ik. Ik kreeg er kippenvel van op mijn armen. Wat wás dat? Overal zweefden beelden die even oplichtten als filmfragmenten en dan plaatsmaakten voor nieuwe, even duistere beelden.

Toen begreep ik wat er aan de hand was. Het Dromerig Briesje probeerde Elsa's nare dromen te verjagen, maar die líéten zich niet verjagen! Uit alle macht stribbelden ze tegen en vochten erom langer te worden gezien en gehoord.

Met ingehouden adem keek ik naar het gevecht tus-

sen Elsa's nachtmerries en mijn geurwolken, tot de lucht in de kamer eindelijk opklaarde en niet alleen het duister, maar ook de verschrikkelijke geluiden verdwenen.

Ik kon weer adem halen. Het Dromerig Briesje had gewerkt!

Snel deed ik de kurk weer op de fles en zag de allerlaatste wolken verbleken en oplossen. Een voor een kwamen de witgeverfde meubelen weer tevoorschijn.

Ik keek naar Hanne, die zonder iets te zeggen naast me op de bank zat en Elsa Peters de afgelopen minuten niet uit het oog had verloren. Gelukkig leek Elsa zich goed te voelen. Achterovergeleund lag ze in haar stoel, met haar voeten op het koffietafeltje en haar ogen dicht. De vele rimpeltjes in haar gezicht zagen er iets minder diep uit en haar mondhoeken trokken een klein beetje omhoog. Ze had een ongewoon ontspannen uitdrukking. Maar daarvoor waren we dan ook gekomen.

Elsa Peters was een oude schoolvriendin van Hanne. Ze leed al meer dan dertig jaar aan verschrikkelijke nachtmerries die maar niet wilden verdwijnen, wat ze er ook tegen probeerde te doen. Helemaal zeker was ik er niet van geweest of het Dromerig Briesje zou helpen, maar dat vertrouwen had ik wel mogen hebben. Tenslotte hadden de geuren uit de magische apotheek al veel eigenaardiger dingen gedaan.

Hanne schraapte haar keel en Elsa deed haar ogen weer open. Met een zucht streek ze over haar korte, grijze haar.

‘Vannacht slaap je vast weer zo vredig als een baby, Elsa.’ Hanne stond op. ‘De geurtjes van Lucie zijn stuk voor stuk meesterwerkjes.’

Hanne van Velden, de vorige eigenaar van Villa Evie en erfgename van de magische apotheek, wenkte me.

Onzeker stond ik op. ‘Mocht u vannacht weer last hebben van uw nachtmerries, bel ons dan morgen.’ Ik borg het roze flesje op in mijn geurenkoffertje, dat ik voor dit soort opdrachten had gekocht, en klapte het koffertje dicht. Met een vragende blik keek ik naar Hanne, die naar me knikte.

Elsa Peters kwam langzaam overeind uit haar stoel. ‘Zo ontspannen en zorgeloos heb ik me in jaren niet gevoeld!’

‘Blijf dan nog even lekker zitten en geniet van de laatste wolkjes!’ Hanne wees mij de voordeur. ‘We vinden het wel.’

Elsa keek dankbaar naar Hanne op en liet zich zonder protest weer in haar stoel zakken. Toen ze mij zag, glimlachte ze. ‘Goed, maar neem dan tenminste het pakje mee dat in de gang ligt. Het is maar een kleine attentie vanwege jullie wonderbaarlijke werk van vandaag!’

Een tikje verlegen bedankte ik haar en liep de kamer uit. Achter me hoorde ik Elsa nog een keer zuchten. Hanne gaf me iets aan; het was in glanzend papier gewikkeld en had in de gang op me liggen wachten. Ik stak het in mijn jaszak terwijl Hanne de voordeur achter ons dichttrok en voor mij het trappetje af liep. Na de stilte in huis bij Elsa leken onze voetstappen wel woest gestamp.

Weer op straat was ook het laatste vleugje Dromerig Briesje vervlogen. Bijna had ik het gevoel dat ik zelf uit een droomwereld moest weggaan om in de ongezellige werkelijkheid wakker te worden. Maar natuurlijk was het geen droom geweest. Het was alleen mijn vaardigheid om gevoelens en herinneringen in geuren te kunnen herkennen. Want zo voelde dat als je een sentifleur was.

Nog een beetje wazig van mijn zelfgebrouwen wierooggeur slenterden Hanne en ik naar de bushalte en gingen op weg naar huis.

Villa Evie wachtte op ons.

Eenmaal op de Lavendelweg zei Hanne me gedag en verdween ze achter de voordeur van haar woning aan de zijkant van Villa Evie. Hannes woning was daar een onderdeel van, om precies te zijn de oude bediende-woning in de linkervleugel, waarin Hanne was blijven wonen nadat ze mijn ouders de rest van het huis had verkocht.

Een ogenblik lang wilde ik gewoon nog even alleen zijn en nagenieten van mijn eerste echte officiële opdracht als geurapotheker. Dus ging ik op het trappetje zitten dat naar de voordeur van de villa leidde. Ik legde mijn hoofd in mijn nek en keek omhoog naar de wolkenlucht boven me.

Sinds Mats, Benno en ik uit Amsterdam waren teruggekomen, waren de maanden tamelijk rustig en zonder bijzondere gebeurtenissen verlopen. Bijna verontrustend rustig. Kerstmis was voorbijgegaan, de winter liep ten einde en de lente kondigde zich al aan. Ik had mijn opdracht om de magische apotheek te leiden heel serieus genomen; en hoewel ik zeker trots was op mijn zelfgebrouwen geuren, bleef ik nogal gespannen. Een onbestemd gevoel roerde zich onafgebroken in mijn buik.

Maar behalve ik leek verder niemand zich zorgen te maken. Ik dacht aan mijn laatste telefoongesprek met Willem, en aan wat hij toen had gezegd.

Sinds we wisten wat voor mens onze vroegere tuinman eigenlijk was, klonk de naam Willem Boer me heel anders in de oren. Nog niet zo lang geleden kreeg ik kippenvel als ik alleen al aan hem dacht. Maar nadat

hij ons had geholpen de Eeuwigen het laatste restje meteorpoeder af te pakken dat ze van ons hadden gestolen, stelde zijn naam me bijna gerust. Vreemd, hoe de dingen bij nader inzien heel anders in elkaar bleken te steken.

Sinds ik wist dat Willem alles wat hij in Villa Evie en de geurapotheek had gedaan alleen deed omdat hij zijn familie moest beschermen, vertrouwde ik hem bijna blindelings. En dan waren Mats en ik er tot voor kort zeker van dat Willem de verschrikkelijkste man was die we kenden. Maar dat hadden we toch helemaal mis gehad!

Een zacht windje woei me in het gezicht. Ik huiverde en sloeg mijn armen om me heen. Sinds we terug waren gekomen uit Amsterdam, vroeg ik me vaak af waarom we niets meer van de Eeuwigen hoorden. Waarom probeerden ze niet meer aan Eeuwigheidsgeur te komen? Waarom werden we niet bedreigd? Waarom probeerde er niemand in te breken in de geurapotheek? Ja, Hanne had de plantenkas dan wel met nieuwe geurvallen volledig en definitief beveiligd tegen elke mogelijke poging tot inbraak, maar ik twijfelde eraan of de Eeuwigen zich daardoor zouden laten weerhouden.

Anders dan ik geloofde Mats wat Willem had gezegd: dat de Eeuwigen alleen op zoek waren naar hem en zijn familie, Helene en Edgar. Dat ze werkelijk geloofden dat het meteorpoeder bij Willem te vinden was. Maar dat leek mij niet logisch. Het moest de barones van Schonebloem en alle andere Eeuwigen toch

hartstikke duidelijk zijn dat wij het meteorpoeder op een zeker moment hadden teruggebracht naar de magische apotheek. Tenslotte waren we alleen dankzij dat poeder in staat om nieuwe geuren te maken!

Evengoed: tot nu toe was niemand achter ons aan gekomen. Het was zo rustig en kalm dat we de Eeuwigen en hun strijd om de magische geuren uit de geurapotheek bijna begonnen te vergeten.

Maar dat was beslist geen goed idee.

Achter me piepten de scharnieren van de voordeur. ‘Zit je h er! Mama zoekt je al een uur!’ riep mijn broertje Benno. ‘Het eten staat al op tafel. Kom gauw!’

Toen ik omkeek was Benno alweer in Villa Evie verdwenen en viel de voordeur bijna dicht. Dus stond ik op en liep achter hem aan naar de keuken.

‘Wat eten we dan vandaag?’ vroeg ik, nog op de gang, hoewel de flauwe, maar verrukkelijke geur die zich uit de keuken verspreidde mijn vraag al beantwoordde.

‘Drie keer raden.’ Papa knipoogde en trok een dampende ovenschotel uit de oven. De geur van hete tomaten, oregano en gebakken kaas vulde meteen de hele keuken en ik keek papa stralend aan.

‘Het is een eeuwigheid geleden sinds je voor het laatst lasagne hebt gemaakt!’

zei ik, en ik nam de borden die mama net uit de keukenkast had gepakt van haar over. Zo snel ik kon dekte ik de tafel en ging naast Benno zitten. Hij had al een lepel in zijn ene hand en een mes in de andere, en zong luidkeels: ‘Wij hebben hongerhongerhonger, hebben hongerhongerhonger, hebben hongerhongerhonger, hebben dorst!’ en hij trommelde in de maat met zijn bestek op tafel.

Ik lachte, omdat Benno zijn lied alleen zong als er iets was waarop hij zich ontzettend verheugde. Mijn broertje en ik waren de allergrootste fans van lasagne op de hele wereld. Ik keek papa aan terwijl hij zijn schort af deed en bij ons aan tafel kwam zitten.

‘Daar gaan we dan!’ zei hij, en hij sneed door de gloeiende kaas, waar zich nog belletjes in vormden. Uit de ovenschotel steeg een stoomwolk op, die boven ons hoofd bleef hangen. Het water liep me in de mond, terwijl Benno en ik om het hardst op ons bord bliezen, zodat we eerder het eerste hapje konden proeven. Onder het blazen bedacht ik hoe fijn het was dat papa weer in de keuken stond en ons lievelingseten voor ons kookte.

Nadat hij Benno, Mats en mij in de herfstvakantie uit Amsterdam had opgehaald – waar we een heel klein beetje zonder zijn toestemming én zonder dat hij het wist naartoe waren gegaan – was papa zo woest op me geweest, dat we dagenlang niets anders dan saai, grauw brood met nog saaier beleg hadden gegeten. Wat een geluk dat papa eindelijk weer helemaal de oude was en zijn woede was vergeten!